Maria Manolescu

Ca pe tine însuți

LiterNet.ro
2011

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Editor format .**pdf** Acrobat Reader: Geta Rossier

Text: © 2011 Maria Manolescu
Imagini: © 2011 George Enache (din spectacolul omonim în regia lui Radu Apostol, la Teatrul Foarte Mic, Bucureşti – 2010. Distribuția: Mihai Gruia Sandu, Mihaela Rădescu, Viorel Cojanu. Muzica live: Bobo Burlăcianu, Scenografia: Adrian Cristea)
Grafica: © 2011 Daniel Bălănescu
Copertă: © 2011 Geta Rossier după o grafică de Daniel Bălănescu

Toate drepturile rezervate.
© 2011 Editura LiterNet pentru versiunea.**pdf** Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format de pe siteul www.literne t.ro. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor siteuri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-048-2
Editura LiterNet
http: //Editura.LiterNet.ro / office@literne t.ro

Ca pe tine însuți

urmat de

Întâlnirea Mariei cu Ioan

Ultima zi a lui Rafa la birou

Rafa ajunge în stradă

Textul publicat & mulțumirile publice

Ca dramaturg, mi se pare mai important ca textul de teatru să fie jucat decât să fie citit. Poate pentru că sunt şi prozator sau poate tocmai pentru că iubesc mai mult teatrul şi cred în menirea lui de a fi citit mai degrabă prin ochii actorilor şi regizorului împreună.

În cazul lui *Ca pe tine însuți* însă, acest text a fost publicat prima dată tot... „împreună”. Distribuția spectacolului nostru, la inspirația şi eforturile (inclusiv financiare) ale Mihaelei Rădescu şi ale lui Viorel Cojanu, a pregătit 100 de exemplare ce au fost oferite spectatorilor de la premieră. Gratuit. Cartea arăta foarte bine, grație copertei lui Daniel Bălănescu (grafica spectacolului) şi a tehnoredactării lui Teodor Borşa. Dramaturgul a amuțit de surpriză şi de bucurie trezindu-se cu cărțile în brațe, şi şi-a reconsiderat părerea despre textul de teatru publicat, ca şi pe cea despre importanța mulțumirilor publice. Aşadar, cu toată delicatețea şi discreția celor implicați, acum mi se pare mult mai important ca şi mulțumirile să fie publicate! Mulțumesc Viorel, mulțumesc Mihaela, şi mulțumesc întregii echipe care a convins dramaturgul că oamenii se bucură să şi citească textul după sau înainte de spectacol (aşa cum se bucură să şi asculte muzica lui Bobo Burlăcianu, sunt convinsă!).

Până când lucrul acesta va putea deveni o normalitate susținută de teatre (cum se întâmplă de mult în alte părți), mă bucur că există poveşti mici şi generoase ce i-ar putea inspira şi pe alții. Şi că există LiterNet, locul unde am citit pentru prima dată acum mulți ani piese proaspete şi „la liber”. Ah, şi probabil că textul nu ar fi ajuns aici, dacă Mihaela Iancu nu citea o anume cărtică a cărei poveste tocmai ați aflat-o...

Dacă vă place textul... vă aşteptăm la spectacol. Şi dacă nu vă place textul, tot veniți la spectacol, s-ar putea să vă placă mult mai mult „citit” de regizorul Radu Apostol şi distribuția formată din Mihai Gruia Sandu, Mihaela Rădescu, Viorel Cojanu şi Bobo Burlăcianu.

Iar dacă nu vă place nici spectacolul, vă rog să nu aplaudați. Prietenii ştiu de ce.

Maria Manolescu, 3 octombrie 2010
http://www.capetineinsuti.ro

PERSONAJELE:

RAFA, bărbat, 30 de ani

IOAN, bărbat fără adăpost, 50-60 de ani

MARIA, femeie fără adăpost, 35 şi ceva de ani

CORUL

Notă: Atunci când în text apare "/", replica se suprapune cu următoarea.

I. CRĂCIUN

CORUL: În fiecare iarnă-n Bucureşti,
Mor trei sute de homeleşti.
Homeleşi!
... Homeleşi...
Şi, pentru toți cei care mor,
De vină este mama lor.

Noapte. Undeva în Bucureşti, pe stradă, iarna. O stație de autobuz, un felinar stradal, o cabină telefonică, un ghiveci de beton pentru copaci ornamentali, pe care scrie „R.I.P Michael”.

Rafa stă întins, nemişcat, în zăpadă. Lângă el, e un casetofon. Din el, se aude începutul cântecului „If you go away”, cântat de Little Annie Bandez. Doar intro-ul instrumental, repetat de câte ori e nevoie, ca şi cum discul ar fi stricat. La un moment dat, se opreşte de tot.

Acest cântec, în această interpretare, joacă un rol important în piesă şi va fi repetat până la obsesie. E important ca, de câte ori e folosit, să se oprească repede şi frustrant. În întregime, cântecul va fi ascultat numai şi numai la sfârşitul piesei.

Apare Maria, aproape trăgându-l, nerăbdătoare, pe Ioan. Ioan îşi trage mâna, evitând atingerea, dar o urmează. Ioan poartă foarte multe geci, puse una peste alta. Incredibil de multe geci puse una peste alta.

Maria are nişte ticuri ciudate şi uşor agresive: când e foarte emoționată/excitată/nervoasă/speriată, se loveşte în burtă sau se aşază pe vine şi se leagănă. Sau îşi poate şterge interiorul coapselor/îşi aruncă picioarele ca şi cum ar vrea să-şi scuture ceva de pe interiorul coapselor, fără să se atingă. Trebuie ales cel mai expresiv gest, devenit tic, în urma episodului biografic din scena VII (monologul ei).

Maria i-l arată euforică pe Rafa.

MARIA: Uite, ți-am spus? Ți-am spus, ți-am spus, ți-am spus? Crăciun fericit! *(vrea să-l îmbrățişeze)*

IOAN: Nu mă atinge, ți-am spus, ți-am spus, ți-am spus *(Ioan alunecă şi cade, Maria vrea să-l ajute)* să nu mă atingi? *(se uită la Rafa)* Tu ai făcut-o?

MARIA: Da! Pentru tine, cadou de Crăciun. O să-i luăm geaca şi / Eşti mândru de mine?

IOAN: De Sfântul Crăciun! Şi el e cum ar veni mântuitorul nostru, nu?

MARIA: Nu te bucuri că l-am omorât? O să-i luăm geaca şi...

IOAN: E doar beat, e mort de beat.

MARIA: Nu-i adevărat. Adică e mort, da. E mort-mort, şi eu am făcut-o! Singură.

IOAN: Ştii că minciuna este unul din... Ştii că nu suport minciuna. Ştii, da?

MARIA: Dar eu am mai omorât înainte, atunci de ce nu mă crezi? Eu am mai omorât şi mă pricep mai bine ca tine, care n-ai făcut-o niciodată, şi eşti un laş, aşa că să nu-mi spui tu mie... Că dacă e, dacă mă EVERNEZI..., dacă nu mă crezi şi mă E-NER-VEZI, şi nu mă ACIPRIEZI... APRECIEZI! O să te omor şi pe tine! *(pauză)* Nu acum, la PRIVĂMARĂ!... PRIMĂVARĂ!

IOAN: Bine. Cum spui că l-ai omorât?

MARIA: Voluntar! L-am omorât voluntar. Am vrut să-l omor şi am făcut-o, uite-aşa, şi cu asta basta.

IOAN: Aşa să fie, cum zici. *(pauză)* Dar, cum anume, mai exact?

MARIA: Nu pot să-ți spun.

IOAN: De ce? O să rămână taina noastră.

MARIA *(ezită puțin, i-ar plăcea o taină cu Ioan)*: Nu pot să-ți spun. Pentru că eşti sensibil. Eşti la-bil şi sensi-bil fiindcă eşti laş, şi n-o să suporți toate amănuntele. S-ar putea să leşini, şi atunci o să fiu nevoită să te ating. Bleeea.

IOAN: Nu mă atinge! *(Ioan pleacă de lângă Maria)*

Rafa începe să sforăie. Maria se sperie şi sare peste Ioan.

IOAN: Nu mă atinge! Atunci, când îți atingi aproapele, pentru că vrei ceva de la el, atunci vei lua şi lucrurile pe care nu le vrei de la el. Păduchii. Putoarea. Moartea.

MARIA: Dar tu nu eşti mort încă.

IOAN: Dar o să fiu, nu? Nu?! Aşa cum ai promis, NU?!

MARIA: NU... mai striga! *(în şoaptă)* O să-l trezeşti. *(pauză)* Jur că l-am omorât!

IOAN: Nu jura. Dacă mai minți şi mai juri... te părăsesc. Şi, dintre toate nefericirile, părăsirea te otrăveşte cel mai tare. Îți pune un semn în frunte. Vei merge pe stradă şi oamenii vor gândi „femeia asta a fost părăsită, pentru că a făcut ceva rău”.

MARIA: Nu poți să părăseşti pe cineva care nu înseamnă nimic pentru tine. Mi-ai spus că nu însemn nimic pentru tine şi eu te-am crezut, pentru că tu nu minți. Pentru că, dacă nu eşti grijuliu şi încep să însemn ceva pentru tine, va trebui să mă părăseşti. Şi, atunci, să te văd unde-o să te duci!

IOAN: Oriunde. Vizavi de oriunde. Când o să te văd dormind pe un trotuar, o să întorc capul şi o să trec strada, şi o să dorm pe trotuarul de vizavi. Omoară-l.

MARIA *(surprinsă de cererea lui)*: ... Cu-um?!

IOAN: Cum ziceai că ai făcut-o. Îl omorâm şi îi luăm geaca şi vodca. Sigur are vodcă, mântuitorii ăştia vin toți cu vodcă-n buzunar. Geacă, vodcă şi brichetă. *(pauză)* Poate îl şi mâncăm.

MARIA: Vorbeşti serios?

IOAN: Nu de asta ai făcut-o din prima? Geacă, vodcă şi brichetă, ştii că astea sunt cele mai importante. Nu de-asta erai mândră? Nu de-asta vroiai să mi-l arăți?

MARIA: Nu... Nu ştiu la ce m-am gândit. De fapt, nu m-am gândit deloc. Mai mult din violență. L-am omorât din violență şi pentru că am vrut, şi am putut, şi am reuşit, na. Acum mergem?

IOAN: E un păcat. E un păcat să lăsăm violența să se risipească. Mă bucur că nu ți-ai ieşit din mână, dacă spui adevărul, şi mă îndurerează dacă minți, dar şi bucuria, şi întristarea sunt lucruri pe care suntem datori să le primim cu umilință, şi la fel trebuie să primim viața, aşa cum e. Sau o geacă, o vodcă, o brichetă.

MARIA: O să înghețe.

IOAN: Ia-i geaca. Dă-mi geaca lui. Am nevoie de geaca lui. Omoară-l pe nenorocit şi ia-i geaca. Omoară-l pe nenorocit. Sigur are o sticlă de vodcă. Ia-i geaca. Vodca. Bricheta. Omoară-l. Ia-i geaca. Ia-i-o. Ia-i-o. Ia-i-o.

MARIA: Ia-o tu.

IOAN: Ai zis că eşti violentă. Că, la primăvară, mă omori. Ai zis că, până atunci, poți să respecți legile. De câte ori trebuie să-ți spun nişte legi atât de simple: fără atingeri – geacă – vodcă – brichetă –, să nu minți. Geaca sau plec.

MARIA: Pleacă. Să văd unde-o să te duci!

Ioan se întoarce să plece.

MARIA: Nu mai ai nicio vorbă din aia, deşteaptă?

Ioan se îndepărtează.

MARIA: Asta î-n-seamnă că în-semn ceva pentru tine?

Ioan continuă să meargă.

MARIA: Şi unde-o să te duci? La cimitir?

Ioan continuă să meargă.

MARIA: O să-l mănânc singură!

Ioan iese din scenă.
Maria îşi face curaj şi încearcă să-l omoare pe Rafa. Nu reuşeşte să se îmbărbăteze.

MARIA *(spre Rafa)*: Pot să te ating? *(se întinde în zăpadă lângă el şi îl îmbrățişează, încălzindu-l)*

II. NINGE

CORUL: Când ninge peste Bucureşti,
Mor trei sute de homeleşti
Homeleşi!
... Homeleşi...
Şi fiecare sufletel
Se duce într-un ghiocel.

Ninge cu fulgi mari.
Maria îl ține în brațe pe Rafa, care nu mai sforăie şi nu mai dă nici un semn de viață.

MARIA: Dacă a plecat, însemnă-că-însemn ceva pentru el. Şi asta nu e bine. Nu e bine deloc. E foarte periculos să te ataşezi de oameni, atunci când nimic nu e sigur şi ninge. Păi, dacă eu m-aş ataşa acum de tine? Păi, ce ne-am face, îm? Aşa că e bine că a plecat. Chiar sunt foarte bucuroasă că a plecat. De fapt, nici nu-l cunosc foarte bine. Nici nu mă gândesc prea mult la el. Şi nici n-am nevoie să mă gândesc prea mult la el, pentru că am atâtea alte lucruri la care să mă gândesc. La greşelile mele. Mă gândesc într-una la ele şi asta e bine, pentru că aşa îmi cunosc bine locul şi îmi păstrez echi-librul interior. Şi, faptul că aduc vorba despre el, nu înseamnă neapărat că mă gândesc la el, ci că încerc să găsesc un subiect comun cu tine, pentru că el e singura noastră cunoş-tință comună, şi nu e poli-ti-cos să vorbim în fața oamenilor despre lucruri pe care ei nu le cunosc. Mă folosesc de el ca să te CONTIRISEZ... Cointeresez… E important să ții minte asta, să te foloseşti de oameni fără să-i laşi să însemne ceva. Şi de tine mă folosesc, ca să ştii. Pentru căldură. Păi, dacă m-aş ataşa de tine, te-ai răci imediat, aşa se întâmplă mereu. Aşa se şi spune, „s-a răcit dragostea”. Nu poți să spui „s-a răcit INFIDERENȚA”, nu? Indiferența... Şi noi nu putem să riscăm să avem de unde

ne răci, pentru că trebuie să rămânem calzi până la PRIVĂMARĂ. Primăvară! *(tare, ca şi cum ar spera că Ioan trage cu urechea din apropiere)* Atunci, poate să şi moară dacă chiar vrea, oricum nu-mi pasă! Şi tu, la fel.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îl mângâie pe față pe Rafa.

MARIA: Semeni cu cineva.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îl trage pe Rafa prin zăpadă.

MARIA: Mergem?

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îi dă palme lui Rafa.

MARIA: Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îl ține în brațe pe Rafa.

MARIA: Nu însemni nimic pentru mine şi o să plec.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria se leagănă cu Rafa în brațe.

MARIA: Eu sunt foarte violentă, să ştii!

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria şi Rafa stau în poziția „Pieta”.

MARIA: O să ne facem statuie.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îi ia pulsul lui Rafa.

MARIA: Pâl. Pâl. Pâl.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria scutură zăpada de pe Rafa.

MARIA: O să vină imediat primăvara. Aproape că ies ghioceii. Îi auzi cum ies? Dacă mori până vine primăvara, o să apari la ziar! Vrei să apari la ziar?

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria suflă aer cald peste fața şi gura lui Rafa.

MARIA: O să te mănânc cu fulgi cu tot!

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria îngheață de frig.

MARIA: Pot să-mi dai puțin geaca?

Se chinuie să-l dezbrace de geacă. O îmbracă.

MARIA: Dacă ar vedea că mi-ai dat geaca, ar înnebuni de ciudă. Ştii, lui îi place ca lucrurile să rămână cum au fost hotărâte şi cum au fost greşite. De-aia nici n-o să se mai întoarcă. Nu că mi-ar păsa.

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria se învârte în cerc, în jurul lui Rafa.

MARIA: Crăciun fericit!

Pauză. Ninge cu fulgi mari. Maria dă cu picioarele în Rafa.

MARIA: Te omor! Am mai făcut-o şi pot să o mai fac oricând vreau eu! Te omor!

Dă cu picioarele în el. În zăpadă. Dă un şut casetofonului. Acesta porneşte. Începe „If you go away”.

RAFA *(deschizând ochii)*: Opreşte rahatul ăla.

III. RAHAT

CORUL: Când ninge peste Bucureşti,
Mor trei sute de poveşti
Homeleşi!
Poveşti...
Şi fiecare dintre ele
E cu vrăjitoare foarte-foarte-foarte rele.

Maria stă ghemuită, cu casetofonul oprit în brațe. Rafa rămâne întins pe spate, în aceeaşi poziție ca până acum, ca şi cum doar gura i-ar fi vie.

RAFA: Nu porni rahatul, nu mai suport rahatul, nu mai vreau să ascult niciodată rahatul, o să înnebunesc dacă mai ascult rahatul, urăsc rahatul, orice lucru repetat în halul ăsta devine un rahat, şi binele, dacă e prea mult, devine un rahat, orice lucru repetat e rahat, rahat, rahat, care… rahat!, cât poți să suporți atâta rahat melancolic, de-aia am şi plecat, ca să nu mai ascult niciodată rahatul şi – doamne, cum pute a rahat! – am luat rahatul cu mine, ca să fiu sigur că nici tu nu-l mai asculți, nici atâta lucru nu pricepi, ce rahat?!

MARIA: Eu?

RAFA *(se uită la ea surprins, o miroase)*: Şi tu!

MARIA: Dar eu n-am ascultat niciodată asta. Şi, dacă e un rahat menlan… melac… melancolic, atunci vreau să ascult!

RAFA: E rahatul meu.

MARIA: Dar ți-am salvat viața. Ți-am salvat viața şi am tot dreptul să-ți ascult rahatul!

RAFA: E rahatul meu!

MARIA: Aici, nimeni nu are rahatul lui. În ziare şi pe stradă, rahatul tău e rahatul tuturor, aşa zice el.

Maria porneşte casetofonul. Primele secunde din „If you go away”.

RAFA: Opreşte-l.

Maria ia casetofonul şi se depărtează de Rafa. El îşi pune degetele în urechi.

RAFA: Opreşte-l. Opreşte-l. Opreşte-l.

Maria îl opreşte.

RAFA: Opreşte-l!!!

MARIA: L-am oprit!!!

RAFA: Îl aud. E aici, în capul meu. Opreşte-l. Te rog.

MARIA: Sigur. Pot să fac asta. Pot să fac orice, să ştii.

RAFA: Auzi, aveam o sticlă de vodcă în buzunar. Vrei, te rog, să-mi dai cu ea în cap?

MARIA: Altu'?!

RAFA: Şi, dup-aia, poți să păstrezi geaca. Şi să asculți aia.

MARIA: Dar mai e puțin până la primăvară. Aşteaptă până atunci.

RAFA: Du-te-n… Du-te-n rahat! Puți a rahat. Eşti o vrăjitoare nebună şi sinistră, şi urâtă, care pute a rahat. Aurolaco! Boschetara naibii! Mă omori acum?

MARIA *(mândră şi sigură pe ea):* Pe noi nu ne ating lucrurile astea.

RAFA: Dă-mi mie sticla.

MARIA: Vino şi ia-o.

RAFA: Atunci, o să stau aici până îngheț de tot. Şi tu o să te uiți la mine, pentru că ştiu că nu poți să pleci, doar n-o să pleci cu geaca mea în timp ce eu îngheț, eşti femeie, toate sunteți acelaşi rahat, aşa că o să aştepți să mor, ca să iei geaca, să te iei de aici cu geacă cu tot, şi, chiar cu câteva secunde înainte să mor, o să-ți pară rău, o să ți se facă milă de mine, exact când o să te aştepți mai puțin, o să lovească mila, o să vezi.

MARIA: Minți! Aici nu e voie să minți. Din cauza lui.

RAFA: Eşti sensibilă şi predispusă la milă, se vede. Aşa că, mai bine, dai acum.

MARIA: Nu-mi spune mie că sunt predeps… predips… cum să fac!

RAFA: Să dai tare, da? Sper că ai putere. Să nu dai la ochi.

MARIA: Am mai omorât pe cineva, da? Şi sunt foarte violentă.

RAFA: Bea puțin înainte, să-ți faci curaj.

MARIA: N-am nevoie de curaj. Am curaj. Şi violență. Şi pot să fac tot ce vreau să fac, mai ales lucrurile rele!

RAFA: Atunci, de ce arăți aşa? De ce stai aici?

MARIA: Pentru că îmi place. Îmi place când ninge şi să stau pe stradă, şi să aştept primăvara într-un mod violent, omorând oamenii. Şi să ascult muzică la estrem.

Ia sticla de vodcă şi îi dă cu ea în cap.

MARIA: Am făcut-o din nou. Am făcut-o din nou. Am făcut-o din nou.

Face gestul ei, de scuturare din picioare, mai spasmatic şi violent ca de obicei. Încearcă însă să se controleze şi transformă uşor-uşor mişcarea într-un fel de caricatură de dans al victoriei.

MARIA: Sunt cea mai bună!

Se aşază mulțumită şi porneşte casetofonul. „Dirijează" cu sticla spartă. Apare Ioan. Aduce un pachet cu pomană – o japoneză cu lumânare, colivă, o portocală, un ou fiert, învelit în ziar etc.

IOAN: Opreşte rahatul ăla.

Ea-l opreşte şi se ridică repede, ascunzând sticla la spate. Stă între Ioan şi Rafa, astfel că Ioan nu-l vede pe Rafa.

IOAN *(îi dă punga)*: Parcă e şi mai frig acolo, şi e înghețat tot pământul. *(mai scoate o pungă)* Am stat de mai multe ori la coadă. *(mai scoate una)* Sapă de 3 zile şi i-a prins Crăciunul. Înghețat-înghețat. De-aia trebuie să aşteptăm primăvara, să ne îngrijim până la primăvară.

MARIA *(cu nerăbdare, ca un copil care nu mai poate ține surpriza)*: Vrei geaca? Uite, i-am luat geaca! Şi vodca. Şi bricheta. 3 brichete! Sunt cea mai bună!

IOAN: S-a înălțat?

MARIA: L-am omorât.

IOAN: Ți-am spus să nu minți.

MARIA *(ofensată)*: De ce crezi că nu pot, dacă am făcut-o deja de două ori? De câte ori trebuie să dovedesc, ca să mă crezi? *(superioară, dându-se din fața lui Rafa)* Ți-am spus-o, i-am spus şi lui – pot s-o fac şi am şi făcut-o, uite-aşa. Din violență estremă.

Ioan se uită la Rafa. Îi curge sânge din cap. Îl mişcă puțin cu piciorul.

IOAN: Tu ai făcut asta?

MARIA *(îi arată brusc şi periculos sticla spartă şi mânjită)*: Sunt bună, nu?

IOAN *(se sperie de sticlă)*: Da. Lasă aia *(sticla)*, lasă ăla *(casetofonul)*, dă-mi geaca şi vodca şi hai să plecăm.

MARIA: Nu plec nicăieri. Stau aici şi ascult muzică. *(cojeşte gânditor sânge uscat de pe sticlă)* Du-te, pot să mă distrez şi singură.

IOAN *(vrea să-i ia sticla)*: O să te găsească Poliția.

MARIA *(ține bine sticla)*: Da. Şi o să scrie în ziare. Vreau să scrie despre mine în ziare! Ca despre tine. Poate, chiar în acelaşi ziar. Poate, chiar pe aceeaşi pagină. Poate o să-mi pună poza esact unde a fost poza ta şi aşa o să stau peste tine, şi o să te ating. Bleeea. *(pauză, cu sticla spartă la gât, într-o poză de genul „dacă-mi spui că nu mă iubeşti, mă omor")* Spune-mi că nu însemn nimic pentru tine.

IOAN *(cedează la şantaj)*: Maria, nu însemni nimic pentru mine. Maria, m-am întors. Mă întorceam, dacă însemnai ceva?

MARIA: Atunci, o să stai aici cu mine, nu-i aşa?

IOAN: Până când?

MARIA: Până la sfârşitul lumii. Până la primăvară.

IOAN: Şi el?

MARIA: Şi el. O să ne uităm la el. O să ne uităm la el, până când o să recunoşti.

IOAN: Ce să recunosc?

MARIA: Că sunt bună. Că am putere să fac ce vreau să fac. Curaj.

IOAN: Şi apoi?

MARIA: Şi apoi, după ce o să recunoşti asta şi o să ai încredere în mine, atunci o să cred şi eu în mine şi o să putem face orice. Absolut orice. Numai să nu însemnăm nimic unul pentru celălalt. O să putem să muncim… ceva…

IOAN: … care nu înseamnă nimic pentru noi…

MARIA: Şi să închiriem o căsuță / care nu înseamnă nimic pentru noi…

IOAN: … /care nu înseamnă nimic pentru noi…

MARIA: … şi să facem un copil… care nu înseamnă nimic pentru noi…

IOAN *(tace)*: …

MARIA: … sau, poate, chiar doi copii care nu înseamnă nimic pentru noi.

IOAN: Până când?

MARIA: Până la adânci bătrâneți. *(pauză)* Am glumit. Am glumit ci-nic. *(pauză)* Recunoaşte că sunt cea mai bună şi îți promit că o să te omor şi pe tine, esact cum vrei, violent şi la primăvară. *(îşi strânge lucrurile, în timp ce Ioan murmură o rugăciune la capul lui Rafa; Ioan se ridică şi se întoarce spre ea)*. Recunoşti?

IOAN: Recunosc.

MARIA: Acum, putem să plecăm. Vezi, facem tot ce vrei tu. *(cei doi pleacă încetişor; pauză; îşi mai încearcă o dată norocul, nevinovată)* Am auzit că, în ziua de azi, poți să faci copii şi fără să te atingi. Am citit în ziare.

IOAN *(îndepărtându-se cu ea)*: Ziarele mint.

MARIA *(îndepărtându-se cu el)*: Îți place muzica asta?

Porneşte melodia.

RAFA *(trezindu-se din nou)*: NU, DECI ĂSTA E IADUL!

IV. RAFA

CORUL: Când ninge peste Bucureşti,
Îngeraşi dacă găseşti,
Tu miroase-i şi vei şti
Că rahat au doar cei vii.

Ioan şi Rafa beau vodcă. Rafa e îmbrăcat din nou cu geaca lui. Are sânge uscat pe față. Maria doarme.

RAFA: Şi asculta rahatul ăsta non-stop.

IOAN: Înțeleg…

RAFA: Şi asculta rahatul ăsta non-stop.

IOAN: Înțeleg…

RAFA: Şi asculta rahatul ăsta non-stop.

IOAN: Înțeleg! „Şi asculta rahatul ăsta non-stop."

RAFA: Chiar dinainte să-mi dau seama! *(pauză)* Poate că, dacă nu-l asculta, nici nu-mi dădeam seama. Şi, când mi-am dat seama, era prea târziu.

IOAN: E din cauza timpului. Timpul trece mai repede şi nu-ți mai dai seama când a trecut ceasul al 12-lea.

RAFA: Timpul. Mişto. Sunteți… ați fost… v-am mai văzut undeva?

IOAN: La biserică? Am fost preot.

Maria se loveşte singură în somn şi se trage de păr.

RAFA: De ce se loveşte aşa? Mă sperie.

IOAN: E tulburată.

RAFA: Se poate răni.

IOAN: Da, se poate.

RAFA: Cred că… trebuie s-o oprim?

IOAN: Nu te atinge de ea!

RAFA: Dar de ce face aşa?

IOAN: Ca să nu se implice. Face aşa, ca să nu se implice.

RAFA: Mie mi se pare al naibii de implicată. Iartă-mă…, părinte.

IOAN: Ioan, doar Ioan. Am părăsit biserica.

RAFA *(îi întinde mâna)*: Rafa.

IOAN: Evreu?

RAFA: Nu.

IOAN: Musulman?

RAFA: Nu, nu. Rafa de la Rafael ca…

IOAN: Arhanghelul Iubirii şi vindecării?! De fapt, eşti tânăr, e firesc să mai crezi în iubire şi vindecare.

RAFA: Nu!!! Rafael ca…

Maria se loveşte din ce în ce mai violent, şi, din când în când, scoate câte un țipăt sau geamăt de durere.

IOAN: Pictorul?

RAFA: Rafael din Țestoasele Ninja. Sigur nu pățeşte nimic?

IOAN: Deci, Maria. Vezi tu, aşa cum ea nu înseamnă nimic pentru mine, nici părul ei nu înseamnă nimic pentru mâna ei. Puțini reuşesc. În felul ăsta, şi părul, şi mâna au o şansă să se descurce singuri în caz de ceva. Dacă, să zicem, tu mergi acum şi îi tai mâna, atunci, mâine, părul ei n-o să sufere prea mult din cauza asta. Ba chiar putem zice că o să fie uşurat. Şi nu numai părul, dar mai ales, mintea. De obicei se loveşte în cap. Sau aici. *(arată la inimă)* De la mine a învățat totul.

RAFA: Şi chiar funcționează?

IOAN: Nu ştiu. Nu prea îmi pasă.

RAFA: Şi tu faci chestia asta?

IOAN: Nu, eu nu mai am nevoie. Eu sunt perfect imun la schimburile cu exteriorul. Eu doar iradiez spre ceilalți o anumită… Ştii parabola cu stâlpul de sare? Cu soția lui Lot, care priveşte în urmă şi se transformă în stâlp de sare? Asta sunt eu. Ea a privit în urmă şi ceilalți trebuie s-o lase acolo, să nu se mai uite şi să nu se mai gândească la ea, pentru că altfel sunt şi ei pierduți. Nu mă atingeți, nu mă ascultați şi nu priviți înapoi, la mine.

Maria țipă din nou.

IOAN: Îmi împrumuți puțin geaca?

Rafa se dezbracă şi vrea să-i întindă geaca.

IOAN: Las-o jos!

Rafa lasă nedumerit geaca pe jos, între ei. Ioan o îmbracă.

RAFA *(despre țipăt)*: Şi cum suporți rahatul ăsta?

IOAN: Nimic nu mă atinge. Nimeni şi nimic nu mă atinge. Să ții minte asta. Să nu mă minți şi să nu mă atingi.

RAFA: Aş vrea să reuşesc şi eu să nu mă atingă. Aş vrea să nu mă deranjeze rahatul. Aş vrea să am curaj să mă mor de tot. Îmi dai, te rog, geaca înapoi?

IOAN: La primăvară, nu acum. Eu, la primăvară. Pentru că, dacă te omori acum, o să fii unul din cei 300 de homeleşi care mor în fiecare iarnă-n Bucureşti. O să fii un nume sau o fotografie în ziar. Pe când, dacă mori

primăvara, atunci pământul nu mai e înghețat şi atunci poți fi îngropat de cineva care ți-a promis că face asta şi se ține de cuvânt, şi atunci ziarele şi mila oamenilor te lasă în pace. Dar, dacă mori acum, nu se poate săpa uşor şi oamenii se vor folosi de tine. Bărbatul cu un brad în brațe o să treacă pe lângă corpul tău înghețat, o să intre în casă cu ochii uşor umezi – da, mai ales bărbații – şi o să se folosească de gândul la tine, ca să-şi păstreze ochii umezi cât timp împodobeşte bradul, o s-o strângă la piept pe nevasta lui, care n-a mai văzut de mult ochii ăştia, aşa de umezi, şi o să se folosească amândoi de momentul ăsta de înduioşare, ca să se simtă umani şi norocoşi, şi sensibili şi să găsească rezerve să se poarte frumos unul cu altul, măcar pentru o jumătate de zi.

RAFA *(se ridică brusc)*: Trebuie să plec acasă. Dă-mi geaca.

IOAN: Ți s-au umezit ochii!

RAFA: De la miros!… De la frig… Ştii ce? Păstrează geaca.

IOAN: Mă gândeam eu. *(pauză)* Dar o să te țină numai o jumătate de zi!

RAFA *(tremură şi îi clănțănesc dinții)*: Jumătate de zi e ceva. Am aşteptat atâta jumătatea asta de zi. Poate că, dacă reuşim să facem dragoste, dacă prind fix momentul

ăsta, prielnic... Am iubit-o şi sunt sigur că aş putea să mai reuşesc o dată, nu crezi? La urma urmei, ea cum reuşeşte? Cum reuşeşte să-mi bage în fiecare zi pe gât rahatul ăsta de bunătate şi tandrețe, şi… NU ARE NICI MĂCAR SINDROM PREMENSTRUAL! Şi, dacă reuşesc să prind unda asta, de… iubire…, poate că o să rămână însărcinată şi, atunci, o să am un motiv să stau. Pentru că, înțelegi, voi nu credeți în rahatul ăsta, cu dragostea şi cu tot, şi n-am putut să spun asta nimănui, dar voi sunteți altfel şi... nu mai pot să fac dragoste cu ea, asta e. Rahat,/rahat,/rahat!

IOAN: /Înțeleg./„Rahat”. Înțeleg… *(pauză)* Ce înseamnă Țestoasele Ninja?

RAFA: Poftim?

IOAN: Țestoasele Ninja. Numele, numele e important. Ca în lupta lui Iacob cu îngerul, ştii, când rămâne cu semnul *(indică lovitura de la cap a lui Rafa)* şi îşi schimbă numele. Numele e simbolic.

RAFA: Păi… nu ştiu… e că… sunt nişte desene. Mă uitam la desenele astea când eram mic. Erau nişte țestoase mutante, care erau… ninja, da. Erau 4 țestoase mutante, ninja. Michelangelo, Rafael, Leonardo şi Donatello. Şi Rafael era băiatul rău, da. Dar nu ăsta e motivul, toate celelalte erau luate deja.

IOAN: Poate că nu motivul lipsea.

RAFA: Cu… Rafael?

IOAN: Locul. Nu motivul să stai, locul în care să stai. Poate că trebuia întâi să ajungi aici, poate că ceva te-a scos afară din casa ta caldă şi curată, şi parfumată, din viața ta caldă şi curată, şi parfumată, ca să te încerce şi să te întărească. Test, cum îi spuneți voi. *(îi face semn să se aşeze)* Să te descarci. *(aruncă geaca peste el, peste capul lui Rafa)* Să te spovedeşti.

RAFA: Ai zis că nu mai eşti preot.

IOAN: Tocmai. N-o să fiu părtinitor. Trebuie să începi cu numele, numele e important.

RAFA: Rafa.

IOAN: Ra-fa-el. Ca Arhanghelul iubirii şi vindecării.

RAFA *(tocilar, „bifează lecția")*: Ra-fa-el, ca Arhanghelul iubirii şi vindecării. *(Maria se liniştește brusc)* O urăsc. O urăsc atât de tare, că vreau s-o strâng de gât. Când îi văd fața aia bună, şi cum e mereu aşa de bună şi de… perfectă, o face ca să-mi facă în ciudă. ZÂMBEŞTE ÎN SOMN; ÎNȚELEGI? Şi, chiar dacă n-o mai iubesc... Nu, nu sunt total lipsit de dorință. Mă doare când merg de atâta dorință. Visez că mă culc cu ea. Visez că o prind şi îi dau la… nici nu mai pot să vorbesc urât. Nu acum, la spovedanie… Acasă, cu ea, nu mai pot. Eu… Aş vrea s-o…

IOAN: Fut…

RAFA: Da! Nu să fac dragoste! Vreau s-o…

IOAN: Fut…

RAFA: Şi să-i spun „acum te…"

IOAN: Ei, gata…

RAFA: Să-i spun porcării, de fapt, nu „fut”, porcării adevărate, da, asta mi-ar plăcea. Să-i spun porcării, să… fiu aşa cum sunt eu. Ar trebui să mă iubească aşa cum sunt eu, nu? ăsta sunt eu, îmi e dor să spun porcării, asta e, am nevoie de asta. Şi mă face să mă simt vinovat. Urăsc să mă simt vinovat. Şi, atunci, am vrut să mă omor. De Crăciun, mi s-a părut un moment semnificativ, da, recunosc. Ca să vadă cum e. Să vadă cum e să fii singur şi neputincios în fața cuiva care doar… să stea în fața sicriului şi să se uite la mine, mort, şi să vadă cum e să fii singur şi neputincios în fața cuiva care doar… STĂ PE SPATE ŞI NU FACE NIMIC! *(pauză)* Şi ştiu că o să mă iubească veşnic, e unul din oamenii ăia, care fac porcăria ăsta, da. Veşnic înseamnă în fiecare zi acelaşi rahat. O urăsc, pentru că mă iubeşte veşnic. O urăsc, pentru că mă face să mă simt vinovat.

IOAN: Te ierți?

RAFA *(iese de sub geacă)*: Şi episodul ăsta – tu ai zis că numele e important – e episodul ăsta, în care Rafael, țestoasa mutantă, ninja, Rafael mănâncă o pizza cu wasabi, mă rog, mănâncă pizza asta, foarte picantă, şi îşi pierde gustul. Nu mai simte nici un gust. Ca mine. Şi tu ai ştiut asta – că numele e important. Eşti tare!

IOAN: Te ierți?

RAFA: Pot să mă iert, pentru că o urăsc.

IOAN *(îi ia geaca, hotărât s-o păstreze şi să-l expedieze acasă)*: Atunci, du-te şi nu mai păcătui.

RAFA: E un test, nu? Nu, nu mai păcătuiesc. Nu mă mai întorc la ea. Niciodată. Testul veşnic!

IOAN: Atunci, rămâi aici?

Maria dă, în somn, un şut casetofonului. Începe cântecul.

RAFA: Test. Test. Test.

IOAN: /Bine./ „Test.” Dar să nu mă atingi.

V. VIOLENȚĂ ESTREMĂ

CORUL: Când ninge peste Bucureşti,
Mor trei sute de poveşti
Şi nici una nu-i mai rea
Decât povestea asta, tâmpită, a mea.
A ei.

Visul Mariei. Maria are 20 de ani. E în cabina telefonică.
O vedem stând pe vine şi dându-şi pumni în stomac. În timp ce vorbeşte, începe să-i curgă uşor sânge pe coapse.

MARIA *(îşi face curaj să dea telefon)*: Dacă faci violența extremă asupra ta, atunci eşti nebun de legat. Dacă faci violența extremă asupra străinilor, atunci eşti nebun de legat. De aceea, fiecare trebuie să aibă pe cineva al lui, asupra căruia să facă violența extremă, pentru că, ce e între tine şi ai tăi, e numai treaba voastră şi, atunci, nu eşti nebun de legat. Dar, dacă **nimeni nu înseamnă nimic pentru nimeni**, aşa cum s-a dovedit, înseamnă că nu ai pe nimeni al tău şi că, orice ai face, eşti nebun de legat. Eu nu sunt.

Maria încearcă să se şteargă/scuture de sânge şi apucă receptorul. În timp ce vorbeşte, se şterge de sânge de pe coapse şi, cu degetele mânjite, desenează un fluture pe cabina telefonică, în stilul absent/nervos în care desenează oamenii în timp ce vorbesc la telefon.

MARIA: Te rog să vii să mă legi. Am avut asta. Am greşit. Am avut fluturi în stomac pentru băiatul ăsta şi l-am atins, şi m-a atins, şi ne-am atins, şi fluturii ăştia s-au bucurat şi şi-au întins aripile în burta mea, şi s-au

dat peste cap de bucuria atingerii, şi s-au prefăcut în cineva care mă atingea şi mă bucura pe dinăuntru, şi am fost bucuroasă. *(Şterge aripile şi lasă larva, căreia îi face un cap mare, de copil.)* Şi el, băiatul ăsta – te rog, trebuie să zic, trebuie să zic, trebuie să zic –, a spus că nu trebuie să scot ceea ce am pe dinăuntru, pentru că altfel mă părăseşte şi, **dintre toate nefericirile, părăsirea te otrăveşte cel mai tare** şi, atunci, m-am temut că o să rămân pentru totdeauna părăsită şi neiubită, şi fără nimic pe dinăuntru, fără alți fluturi pe dinăuntru. Veşnic. Şi, atunci, am făcut violența extremă. M-am aşezat şi mi-am desfăcut picioarele, şi am bătut bine fluturii dinăuntru, i-am bătut şi i-am frământat, şi i-am scos aşa cum ai văzut când m-ai găsit acolo şi m-ai ajutat să tai cordonul şi să trag apa. *(Şterge cu zăpadă, cu lacrimi şi cu muci sângele de pe geamul cabinei.)* Şi n-ai vrut să mă legi, aşa cum te-am rugat, şi nu m-ai lăsat să zic nimic, şi n-ai vrut să mă legi, trebuia să mă legi atunci când nu eram nebună de legat, numai că tu mi-ai dat drumul şi mi-ai zis că să zic mulțumesc că nu s-a aflat totul la poliție şi la ziare, şi mi-ai zis **nu mă atinge, nu-mi vorbi, uită de mine veşnic**, şi ai tăiat cordonul, şi ai tras apa. Mă auzi? *(Trage de receptor al cărui fir se rupe uşor sau era deja rupt. Pe tot finalul convorbirii, încearcă febril, ținând receptorul cu umărul, să înnoade firul la loc.)* Ştiu că ai **o singură dată şansa să fii pedepsit şi o singură dată, şansa să fii iertat şi eu le-am pierdut pe amândouă**, dar poate că, dacă sunt cuminte şi nu mă mai ating de nimeni, şi fac curat tot timpul, şi spun mulțumesc că nu s-a aflat totul la poliție şi la ziare, o să mă asculți, pentru că fiecare om trebuie să aibă pe cineva care-l ascultă, ca să poată să zică, să zică, să zică şi să se descarce de violența extremă, pentru că, dacă nu, atunci ajungi să o faci asupra străinilor şi atunci ajungi nebun de legat. Te rog, leagă-mă. Te rog să vii să mă iei, să mă legi şi să mă ierți, pentru că **nu ştiu cum să mă iert, pentru că mie nimic nu-mi iese niciodată**. Te rog, vino să mă iei, ca să-ți zic tot ce am în mine şi să mă ții legată, ca să nu-ți fac violența asta, extremă, pe care vreau să ți-o fac, pentru că nu m-ai legat atunci când a trebuit, te rog, iartă-mă şi leagă-mă înapoi acasă, mama.

VI.IUBIREA

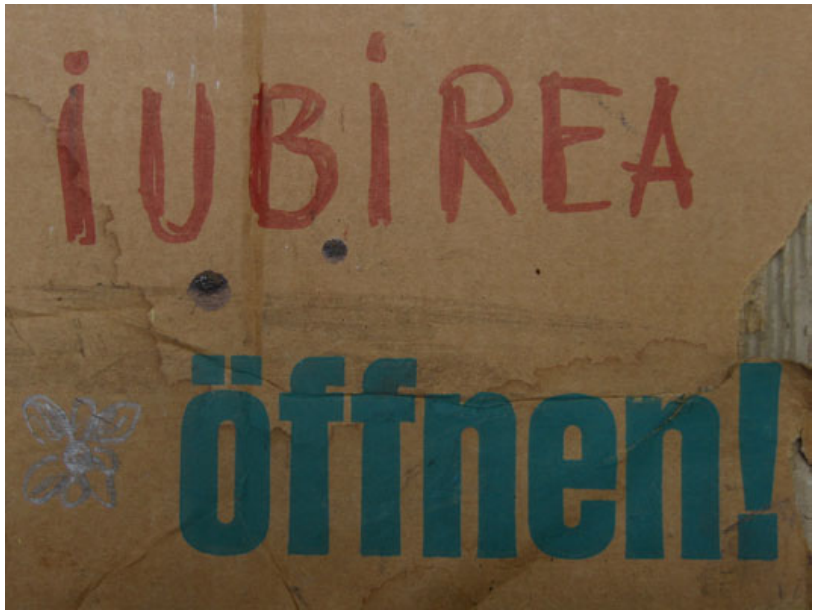

CORUL: Când e iarnă-n Bucureşti,
Mor trei sute de poveşti.
Din trei sute, cu mâhnire,
Niciuna n-a-fost de-iubire.

În acelaşi loc. Totul e înghețat. Cei 3 au țurțuri la gură. Totul e plin de țurțuri. E atât de ger, că se văd limpede toate stelele – şi țurțurii de pe ele.

IOAN: Mi se pare că nu mai e aşa de frig. Nu vi se pare? Eu, cel puțin, aşa simt, că nu simt nimic special.

MARIA: Mă doare tot corpul. Mă doare tot corpul de parcă m-a bătut cineva. Cineva estrem de violent.

RAFA: Cred că m-am lipit. Am înghețat şi m-am lipit, şi nu mă pot ridica de aici.

IOAN: Ar trebui să te ajute cineva.

RAFA: Simt că mi-au înghețat oasele şi nu-mi mai simt picioarele. Dă-mi, te rog, geaca. Numai puțin.

MARIA: Noi suntem oameni răi şi violenți şi nu putem să te ajutăm.

IOAN: Roagă pe cineva mai bun. Pe cineva care te iubeşte.

RAFA: Dar eu… mă doare. Mă dor oasele, îmi îngheață şi mă dor, şi aud țiuitul ăsta în urechi, clinchetul ăsta ca şi cum aş avea o bucată de gheață şi cineva o sparge cu un ciocănel, şi clinchetul ăsta…

MARIA: Nu-l asculta. Nu-l asculta şi o să treacă. Ascultă altceva. Poate, puțină muzică.

Porneşte casetofonul.

RAFA *(începe să plângă)*: Opreşte-l! Te rog… Plecați. Păstrează geaca. Uite, în buzunar la spate, am cardul. 1234, ăsta e PIN-ul.

IOAN: 1234. Câtă încredere în oameni.

RAFA: Şi telefonul. Am mobilul tot acolo. Luați-le. Am bani mulți pe card. Opreşte, te rog, muzica.

IOAN: Opreşte muzica.

Maria opreşte casetofonul.

RAFA: Plecați. Vă rog să plecați şi să mă lăsați. Vă rog.

IOAN: Dar nu poți să mori acum. Mai e până la primăvară. Nu vrei să aştepți cu noi primăvara?

RAFA: Aş prefera să mor acum, mulțumesc.

IOAN: Poate să chemăm pe cineva, să te ajute? În momente ca ăsta, nu prea poți conta decât pe puțini oameni. Eventual, numai pe cineva care te iubeşte veşnic.

RAFA: Nu, te rog…

IOAN: Poate că, dacă o să-i dăm un telefon, o să vină. Ea o să te ajute. *(Mariei)* Ea e iubita lui. *(lui Rafa)* Şi, apoi, putem să-i povestim şi ei totul…

MARIA: Putem să stăm toți patru şi să ascultăm puțină muzică!

RAFA: Nu, vă rog mult…

IOAN: Şi, în timp ce te ajută, poți să-i spui porcării, ce spui?

RAFA: Am greşit. Am greşit. Am greşit şi-mi pare atât de rău.

IOAN: Ei hai, hai, de fapt n-ai făcut nimic aşa de rău. Doar ai gândit nişte lucruri, dar nu le-ai făcut, nu? Şi ai vrut să te omori, dar nu ți-a ieşit, nu? Aşa că n-ai greşit cu nimic. Şi o să te ajutăm să ajungi acasă.

RAFA: Da?

IOAN: Da. Şi, când o să ajungi acasă, de câte ori o să te uiți în ochii ei, o să-ți aduci aminte de coşmarul ăsta. Şi o să fii recunoscător pentru ceea ce ai.

RAFA: Jur.

IOAN: Nu jura. Şi nu minți. Pentru că ştim amândoi că o să uiți, totuşi.

RAFA: Niciodată. N-o să uit niciodată. Frigul ăsta.

IOAN: Dar o să te încălzeşti. O să te încălzeşti şi o să uiți. Şi, apoi, o să vrei să îi spui iar porcării. Şi o să ajungi iar aici.

RAFA: Nu. N-o să mă mai întorc aici.

IOAN: Tocmai de-aia trebuie să profiți de şansa asta, că eşti aici.

RAFA: O să profit. O să țin minte. Mă ajutați, vă rog?

IOAN: Să o iei ca pe o eliberare. Ca pe o spovedanie.

RAFA: Am greşit. Îmi pare rău. Spovedeşte-mă. Iartă-mă.

IOAN *(o arată pe Maria)*: Culcă-te cu ea. O să te eliberezi şi o să te încălzeşti, şi o să poți să mergi acasă. Te culci cu ea şi îi spui porcării, şi noi te ajutăm să ajungi acasă eliberat.

MARIA: Dar eu… eu… eu sunt violentă! Aş putea să-i fac rău. Aş putea să-l lovesc. Să fac iar fluturi.

RAFA: Da! Da, loveşte-mă, te rog. Dă-mi la picioare, te rog, aş vrea să le simt puțin. Nu-mi mai simt deloc picioarele.

IOAN: Maria o să te încălzească.

MARIA: Dar eu…

IOAN: Şi asta nu înseamnă nimic. E doar ceva igienic. Trebuie s-o faci fără să însemne nimic. Doar, în schimbul gecii. Sărută-l.

RAFA: Nu vreau să mă sărute!

MARIA: Aşa e. Sărutul înseamnă implicare, toate prosti… prosti… curvele! o ştiu şi nu am de gând s-o aflu pe pielea mea, pentru că eu nu sunt o de-aia.

IOAN: Doar ca să-l salvăm.

MARIA: Ai zis că asta nu salvează. Cum poate să salveze asta?

IOAN: E pentru sistemul imunitar. Sărutul înseamnă un atac. Atacul salivei tale asupra salivei lui, care va face organismul lui să reacționeze şi să se apere. Să-şi trimită celulele de apărare peste tot în…

RAFA: Picioare… Vă rog, nu-mi mai simt deloc picioarele.

MARIA: Şi de ce să fac asta? Dacă el nu înseamnă nimic pentru mine?

IOAN: Tocmai pentru asta. Trebuie s-o faci tocmai ca să ne convingem că poți s-o faci fără să însemne nimic pentru tine. Poți?

MARIA: Unde să-l sărut?

Merge şi îl sărută pe picioare.

MARIA: Ai simțit ceva?

RAFA: Nu.

IOAN: Trebuie să fie pe gură. Saliva e cea care…

Maria vine, îl țintuieşte brusc pe Ioan la pământ, cu o forță cu care nu ne-am aştepta de la ea, şi îl sărută puternic, lung şi apăsat pe gură.

MARIA: Aşa?

IOAN: Ți-am spus să…

MARIA: Să nu te mint. Dar n-am spus nimic.

IOAN: Să nu mă atingi! Ți-am spus să nu mă atingi, ți-am spus să nu mă atingi niciodată, ți-am spus că nu fac schimburi cu exteriorul, ți-am spus să nu mă atingi niciodată!

Maria se duce la Rafa şi îl sărută pe gură.

MARIA: Ți s-au mai încălzit picioarele?

RAFA: Da. Nu le simt, dar sunt sigur că s-au mai încălzit.

MARIA: Poate, dacă mai încercăm o dată?

RAFA: Da. Cred că ar trebui să mai încercăm o dată.

Maria îl sărută pe Rafa.

IOAN: Nimeni nu înseamnă nimic pentru nimeni.

MARIA *(lui Rafa; până la sfârşitul scenei cei doi îl ignoră complet pe Ioan)*: Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine, fără ca asta să însemne nimic.

RAFA: Mi-ar plăcea să te fut, fără ca asta să însemne nimic.

RAFA: Pot să-ți spun porcării?

MARIA: Pot să te ating aici?

RAFA: Pot să-ți spun că arăți ca dracu'?

MARIA: Pot să nu simt nici un fluture?

IOAN: Dintre toate nefericirile, părăsirea te otrăveşte cel mai tare.

RAFA: Pot să plec imediat după?

MARIA: Pot să nu simt nimic când mă atingi?

RAFA: Poți să îmi mai ataci o dată saliva?

MARIA: Poți, te rog, să mă legi?

RAFA: Pot să stau pe spate şi să nu fac nimic?

MARIA: Pot să fac tot ce vreau?

IOAN: Nu ştii niciodată care e răul cel mai mare până nu-l faci.

RAFA: Pot să spun tot ce gândesc?

MARIA: Pot să greşesc cât de mult vreau?

RAFA: Pot să aştept aşa primăvara?

MARIA: Pot să mor acum, cu tine?

RAFA: Pot să termin înaintea ta?

MARIA: Pot să-ți fac un copil care nu înseamnă nimic?

IOAN: Ai o singură dată şansa să fii pedepsit şi o singură dată, şansa să fii iertat.

RAFA: Pot să-mi mişc picioarele?

MARIA: Pot să fiu violentă?

RAFA: Pot să nu mai merg niciodată acasă?

MARIA: Pot să am o criză de boală psihică agravantă?

RAFA: Pot să nu-ți promit nimic veşnic?

MARIA: Pot să merg acasă cu tine?

RAFA: Pot să îți spun că eşti foarte murdară?

MARIA: Pot să nu mai însemn nimic?

RAFA: Pot să te iubesc?

MARIA *(orgasm)*: Nuuuuuuuuuu. *(pauză)* Pot să pun… *(porneşte casetofonul)*

RAFA *(orgasm)*: Nu. Nu. Nu.

VII.PRIMĂVARA

CORUL: Când e iarnă şi polei,
Mor trei sute de purcei.
Însă primăvara pier
Numai miei. Toți merg în cer.

Acelaşi loc, dar a venit primăvara. Rafa nu mai e. Ioan are, în continuare, incredibil de multe geci pe el. Îşi sapă groapa.

MARIA: A venit primăvara.

IOAN: Da.

MARIA: Şi avem bani.

IOAN: Da.

MARIA: Ne-a lăsat cardul cu toți banii. 1234.

IOAN: Da.

MARIA: Am putea să…

IOAN: E aproape gata. Te simți pregătită?

MARIA *(se mângâie pe coapse, dar acum ticul nervos de ştergere a devenit lent, senzual şi e făcut ca o invitație)*: Mie mi-a plăcut. Mi-a plăcut să nu mă implic. Mi-a plăcut fără fluturi. Mi-a plăcut să fiu ca o prostituată. *(pauză)* Ție cum ți s-a părut?

IOAN: În nici un fel. Nu m-a atins în nici un fel.

MARIA: Dar cum s-a văzut din afară? S-a văzut frumos?

IOAN: Nu ştiu.

MARIA: Cred că sunt bună la asta. Să fiu prostituată.

IOAN: Da, nu ştiu.

MARIA: Pentru că eu n-am fost niciodată bună la nimic.

IOAN: Decât la violența extremă. Sper că nu ți-ai ieşit din mână.

MARIA: Şi nu mi-a dat nimeni bani pentru nimic. Şi acum ştiu că nu e bine să mă gândesc aşa, dar am început să-mi fac planuri şi speranțe. Nu sunt prea bună la făcut planuri şi speranțe, dar sunt bună ca prostituată, ce zici?

IOAN: Posibil. Dar, nu mai bună ca la violență.

MARIA: Uite, ține tu cardul. Eşti mai responsabil.

Îi întinde cardul.

IOAN: Mă îngropi cu el?

MARIA: Ai putea să-l foloseşti înainte. Dacă vrei.

IOAN: Nu vreau nimic! Ce să pot?

MARIA: Să-mi cumperi serviciile. Acum ai bani şi ai putea să-mi cumperi serviciile.

IOAN: Aha.

MARIA: Numai o dată, ca să esersez. Ca să-ți arăt că sunt bună. Şi, apoi, te omor violent, cum am promis, pentru că a venit primăvara şi nu mai rişti să apari în ziar, pentru că acum poți fi îngropat. *(pauză)* E inclus în preț.

IOAN: Şi, dacă nu îți cumpăr serviciile, nu mă mai omori cum ai promis?

MARIA: Nu, cred că nu.

IOAN: Deci m-ai mințit.

MARIA: Da. Dar atunci nu era pe bani, aşa că era pe implicare şi, dacă era pe implicare, era foarte greşit, aşa că aveam tot dreptul să te mint, pentru că implicarea e mult mai gravă decât minciuna, nu crezi?

IOAN: Ba da, cred că da. Bine. *(îi întinde cardul)* Îți plătesc serviciile.

MARIA: Nu ştiu dacă pot să-ți ofer aceste servicii. Fără să te ating, zic.

IOAN: Atunci, atinge-mă. Pe bani, accept.

MARIA: Sunt prea puțini bani.

IOAN: Dar alții nu mai am.

MARIA: Ai putea să-mi dai geaca.

Ioan îşi dă jos geaca.

IOAN: Atinge-mă.

MARIA: Nu, tot e prea puțin. Vreau şi geaca asta. *(Ioan îşi dă jos a doua geacă)* Şi aia. Şi aia.

Când îşi dă jos ultima geacă, vedem că e învelit cu un ziar direct pe piele. Maria îi dezlipeşte uşor ziarul şi îl lasă să cadă pe jos. Ioan rămâne cu bustul gol. Îl atinge uşor.

MARIA: Eşti mulțumit de serviciile mele?

IOAN: Atinge mai tare.

MARIA: Ai pielea fină. Sub stratul de jeg, se simte că ai pielea fină.

IOAN: E groasă. Am pielea prea groasă şi nu simt nimic. Atinge mai tare.

MARIA: Şi un trup melancolic. Ai un trup melancolic, pe care încep să-l doresc.

IOAN: Vorbeşti ca o curvă.

MARIA *(modestă)*: Crezi?

IOAN: Atinge mai tare! Trebuie să mă atingi tare, dar fără să mă doară.

MARIA: Nu înțeleg.

IOAN: Ca şi cum mi-ai mângâia oasele.

MARIA: Arată-mi tu cum.

IOAN: Nu. Mângâie-mi fiecare os!

MARIA: Dar mă doare mâna. Nu cred că sunt aşa bună cum am crezut. Mai bine ne oprim. *(îi întinde cardul)*

IOAN: VREAU SĂ MĂ MÂNGÂI CU O VIOLENȚĂ EXTREMĂ.

MARIA: Poate, dacă aş avea mai multă putere. Dacă mi-ai apăsa tu mâna. Apasă-mi mâna, ca să ştiu cât de tare vrei.

Ioan îşi pune mâna peste mâna ei. Îi conduce mâna. Cele două mâini îl mângâie împreună pe Ioan pe brațul stâng, pe piept, pe gât, pe față şi pe cap.

MARIA: Sunt bună, nu? Pot, nu-i aşa că pot? Orice? Recunoşti?

IOAN: Recunosc.

MARIA: Acum cred şi eu în mine şi o să putem face orice. Absolut orice. O să putem să muncim ceva care nu înseamnă nimic pentru noi Şi să închiriem o căsuță care nu înseamnă nimic pentru noi, şi să facem un copil care nu înseamnă nimic pentru noi sau, poate, chiar doi copii, care nu înseamnă nimic pentru noi. Şi o să fim împreună până la adânci bătrâneți. Mergem să căutăm o căsuță?

IOAN: Nu. E primăvară, ai promis.

MARIA: Dar ai zis că sunt bună. Ți-a plăcut. Te-am atins şi ți-a plăcut. Şi, dacă ți-a plăcut asta, atunci o să-ți placă şi căsuța. Şi copiii. Şi să trăieşti cu mine până la adânci bătrâneți. Nu c-o să-ți placă?

IOAN: Eşti nebună! Ai făcut-o şi poți s-o mai faci o dată! Violența extremă.

MARIA: Eu nu mai… cred că nu mai sunt violentă. Şi nu mai visez copilul. Mie mi-a trecut violența extremă. Sunt nebună şi mi-a trecut, şi tu nu eşti nebun, aşa c-o să-ți treacă şi ție.

IOAN: TU N-AI APĂRUT ÎN ZIAR! Nu ştii ce înseamnă. Ruşinea. „Ruşine în sânul bisericii. Preotul păcătos. Poftele trupeşti.” Ceea ce am făcut eu…

MARIA *(proaspăt experimentată, aproape cochetă)*: Dar toți o facem!

IOAN: DAR NU APARE ÎN ZIAR! La televizor. Pe Internet. Comentariile. Ruşinea. N-a mai… După ce a apărut în ziar, a venit omul ăsta. Omul ăsta – îi murise mama – şi când am început slujba, m-a recunoscut şi a plecat cu moarta. Să nu-i fac eu slujba. N-a vrut s-o îngrop eu. „Să n-o atingi!”, aşa a zis. Să n-o ating cu mâna mea murdară şi cu mintea mea murdară. Omul era supărat, îi murise mama. Şi am vrut să-l împac. E păcat să pleci aşa cu mortul. M-am dus după ei. Am încercat să vorbesc. Şi m-a împins. „Nu mă atinge”, aşa mi-a zis.

MARIA: Dar eu vreau să mă îngropi! Eu vreau să mă atingi.

IOAN *(îi dă sticla spartă, ca îndemn să-l omoare)*: Gata. A venit timpul.

MARIA: Dar eu vreau să mă îngropi! Eu vreau să mă atingi.

IOAN: Nu. Eşti nebună şi vreau să ai o criză de violență extremă.

Maria îşi ia casetofonul şi se refugiază în cabina telefonică, unde începe să facă o criză. Se va legăna uşor, ca fetele de la cămin, lovindu-se uşor cu capul de geamul cabinei.

MARIA *(începe să facă o criză)*: Dar eu vreau să mă îngropi! Să mă atingi!

IOAN *(urlă plin de furie şi venin; groaznic de furios şi agresiv, de o violență cu adevărat extremă)*: „Arătați-mi un preot, care a păcătuit, şi eu, venind, îl voi acoperi cu mantia mea.” Şi iartă-ne nouă greşalele noastre precum şi noi iertăm greşiților noştri. Şi noi suntem greşiții noştri, şi noi nu ne iertăm pe noi, şi, dacă noi nu ne iertăm pe noi, nici Dumnezeu nu poate să ne ierte, şi rămânem neiertați, pentru că, undeva între noi şi Dumnezeu, a intervenit ceva, s-a ridicat o cortină ca o cortină plutitoare, o cortină plutitoare din ziare, şi ziarele opresc iertarea!

Pe tot monologul lui Ioan, criza Mariei continuă. Repetă într-una „Dar eu vreau să mă îngropi”, dându-se ritmic (dar tot uşor) cu capul de cabina telefonică.

MARIA: Dar eu vreau să mă îngropi. Să mă atingi. Dar eu vreau să mă îngropi. Să mă atingi. Dar eu vreau să mă îngropi. Să mă atingi. Să mă îngropi.

Brusc, Maria dă una tare cu capul în casetofon. Porneşte muzica. El încearcă să intre în cabină. Nu reuşeşte. Ea moare.

VIII. PĂCATUL

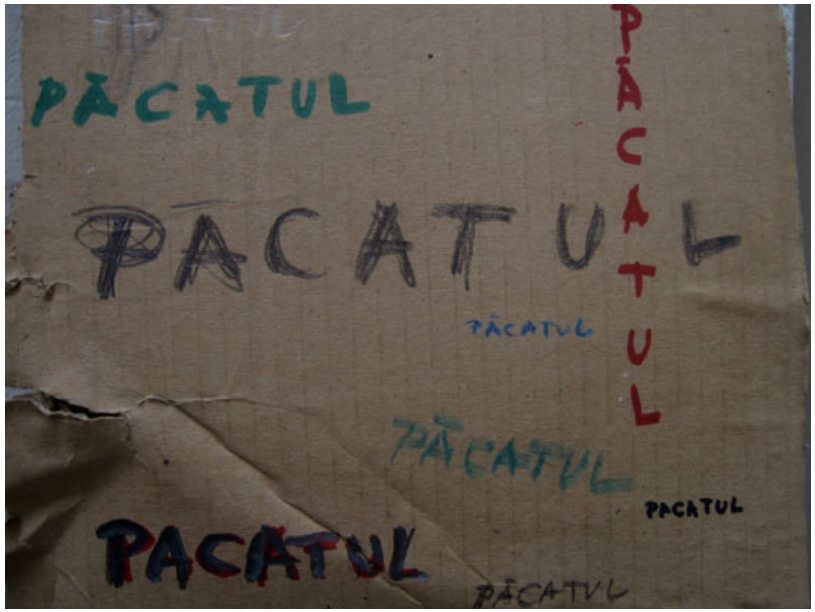

CORUL: Când e iarnă-n Bucureşti,
Trebuie doar să te iubeşti;
Şi când primăvara vine
Şi noi te vom iubi pe tine.

Ioan o cară/târăşte pe Maria din cabină înspre groapă. Apare Rafa, încărcat de portocale şi alte daruri creştineşti pentru oamenii străzii.

IOAN: Pleacă, de ce te-ai întors?

RAFA: Pentru că eu… eu… îmi uitasem… cardul, da, şi…

IOAN: Poți să-l iei. E la ea.

RAFA: Dar ea cum a… ce a…

IOAN: A murit într-un mod extrem de violent.

RAFA: Ea a… pentru că am… atunci când ne-am… şi tu ai…?

IOAN: Nu. Vezi, ea avea boala asta psihică agravantă. De-aia, vezi, e bine să ții minte să nu te implici. Mai ales, cu oameni de felul ăsta.

RAFA: Dar era foarte… Mi s-a părut că se simțea… bine.

IOAN: A recidivat. Boala psihică agravantă a recidivat într-un mod extrem de violent şi s-a omorât.

RAFA: Dar ar trebui să chemăm pe cineva. Să chemăm… să chemăm… Salvarea!

IOAN: E moartă.

RAFA: Să chemăm… Trebuie să facem ceva, nu?

IOAN: Să nu spui nimănui. Să acoperim groapa şi să plecăm, şi să uităm.

RAFA: Nu se poate. Ar trebui să chemăm… să chemăm ziarele? Ar trebui ca lumea să ştie. Eu… eu am cunoscut-o pe femeia asta… şi, dacă eu le-aş povesti, dacă eu le-aş povesti cum sunteți voi de fapt şi tot ceea ce a fost, atunci poate că oamenii ar înțelege şi v-ar…

IOAN: Iubi?

RAFA: V-ar ajuta. V-ar înțelege. V-ar accepta. V-ar…

IOAN: Iubi?

RAFA: Dar tu ai iubit-o, nu? Pentru că, dacă ai iubit-o, atunci trebuie să vrei să… Se vede că ai iubit-o foarte mult.

IOAN: Ca pe mine însumi.

RAFA: Mişto asta! Foarte mişto! Ar trebui să vorbeşti şi tu cu ei. Să le spui lucruri de-astea, cum mi-ai spus şi mie… „Ca pe mine însumi.” E tare asta. E… E un semn, se vede că ai fost preot. Rafael, arhanghelul iubirii şi vindecării. Da, de-asta am ajuns eu aici. O să chemăm presa şi o să povestim împreună totul, şi oamenii o să înțeleagă, şi o să se vindece, şi o să iubească. Nu?

IOAN: Nu.

RAFA: Atunci… atunci… dacă vrei… sunt mulți bani pe card. *(Începe să sape, vrea să recupereze cardul.)* Ai putea să-ți refaci viața, ai putea s-o iei de la început.

IOAN: Nu, las-o în pace. N-o atinge.

RAFA *(blând)*: Atunci… gândeşte-te că i-am putea salva pe alții cu banii ăştia, alții ca tine, care vor. Poți să le dai lor banii. *(dă să-l atingă uşor, cum faci când vrei să liniştești/calmezi/convingi/apropii un om)*

IOAN: Nu. Nu mă atinge!

RAFA: Atunci, altceva...

Rafa se îndepărtează uşor.

IOAN *(spre Rafa):* Cum se porneşte muzica asta?

Rafa se întoarce.

Sfârşit

Întâlnirea Mariei cu Ioan

Acum 10 ani.
Iarnă. Noapte. Un adăpost pentru homeleşi.
Înăuntru e cald şi pute, e cald ca într-o cadă plină cu balegă. Miroase a fecale, transpirație şi alcool, iar păturile miros a câine ud. Oamenii se scarpină şi râgâie, şi țipă, şi mormăie, şi gem, şi se ating, şi mirosurile lor se ating, şi se amestecă între ele, aproape că poți să vezi curenții de miros care, spre deosebire de gândurile tuturor ființelor înghesuite ca vitele, vor să scape şi să urce spre cer. La fel ca fluturele pe care-l desenează Maria.

Maria stă ghemuită sub o pătură, cu pătura în cap, şi îşi desenează pe genunchi, cu lumina de la becul unei lanterne chinezeşti, un fluture. Fluturele dispare pe măsură ce Maria îl desenează, pentru că lumina nu poate să rămână pe genunchi, şi Maria desenează din ce în ce mai repede, ca să poată să vadă cât mai mult din fluture.

- Dați-mi o brichetă.

Zgomotele tac. Mirosurile rămân suspendate la o palmă de tavan. O jumătate de fluture de lumină încremeneşte pe genunchiul Mariei.

- Cine are o brichetă?

Maria se strânge în ea, fluturele se ascunde sub pielea ei şi urcă prin genunchi, coapse, şold, burtă. Fluturele se zbate în burtă, în timp ce Ioan vorbeşte pentru a treia oară:

- Caut doar o brichetă.

Fluturele se mişcă la fiecare consoană şi Maria are din nou fluturi în stomac, şi Maria se îndrăgosteşte de vocea lui Ioan, şi îşi trage uşor pătura de pe ochi, uitând să clipească, să respire şi să-şi bată inima.

Omul e acoperit cu zăpadă şi are căciula acoperită cu zăpadă trasă peste ochi, şi e cel mai alb, şi mai curat, şi mai înghețat lucru din încăpere, mirosurile şi vocile celorlalți ricoşează în zăpada albă de pe hainele şi capul său, e cu totul şi cu totul alb, până şi privirea îi e albă, din el nu se vede decât albul şi numai în dreptul inimii are un mic punct de lumină roşie. Care se face din ce în ce mai mare, pe măsură ce Ioan se apropie de Maria aruncând scântei de zăpadă, lumina se mută de pe inimă în palma lui, palma se închide, becul brichetei se stinge şi Maria se minunează de felul în care bricheta i-a dispărut din mână şi a ajuns în mâna lui fără nici o mişcare şi fără nicio atingere, în felul în care numai privirea trece de la cineva la altcineva, şi bricheta, lumina, privirea Mariei rămâne la Ioan, în timp ce el, Mica Siberie cu voce de zahăr ars, se întoarce şi pleacă, şi atunci vocile şi mirosurile reumplu spațiul, şi fluturii de fier din burta Mariei îi cad morți şi grei în picioare, fâl-fâl-zdrang, şi picioarele Mariei cad din pat, şi Maria, cu un crac de pantalon suflecat deasupra genunchiului, desculță şi cu pătura pe umeri, aleargă afară, în zăpadă, după Ioan.

Picioarele desculțe ale Mariei calcă în urmele lăsate de Ioan şi Mariei îi ard picioarele, dar e bine şi cald în gropile astea, şi ele duc undeva, e bine să mergi undeva, să ştii unde mergi, şi Maria zboară din groapă în groapă după vocea aia de zahăr ars şi scorțişoară şi după lumina pe care ştie că el o poartă în palmă sau în buzunar, bricheta ei chinezească, privirea ei, şi Maria aleargă, şi îl ajunge pe Ioan, şi se opreşte, şi aşteaptă ca el să facă două gropi noi, şi se opreşte, şi aşteaptă, şi tot aşa, Maria păşeşte uşor, la doi paşi în urma lui Ioan, şi merge aşa o jumătate de oră, şi e bine, şi e sigur, şi nu trebuie să gândească nimic, e odihnitor să nu fii foarte vesel sau foarte trist, să mergi pur şi simplu în spatele cuiva alb, cu lumină în buzunar.

Şi, pentru prima dată după multă multă vreme, Maria se simte obosită, obosită dar mulțumită, aşa cum se simt oamenii normali şi tineri, şi fericiți care merg pe munte şi obosesc mulțumiți, se simte obosită şi spune, şi nici ea nu ştie de ce, spune:

- Acum mergem acasă?

Şi Ioan s-a oprit, şi s-a întors, şi o vede, şi o aude, şi stă aşa, şi, pentru că el nu mai merge, atunci nici ea nu mai ştie ce are de făcut, era bine când mergea după el, dar acum el aşteaptă ca ea să meargă undeva şi ea nu ştie, şi nu vrea, şi nici nu vrea să se gândească, încearcă, dar nu poate şi Maria îl vede pe Ioan ridicând din umeri şi plecând, şi atunci se face întuneric, şi luna sau pământul, care se vede sus, se întunecă şi Maria se întunecă, şi nu se mai vede decât lumina mică, roşie, care pâlpâie în buzunarul lui Ioan, Ioan care se depărtează de ea prin întuneric, şi lumina, pe care ea o ştie acolo, pâlpâie nino-nino ca o salvare care se îndepărtează, şi merge spre altcineva, şi tu n-ai putere s-o chemi.

Şi Maria se aşază în groapa unuia din paşii lui Ioan, se întinde pe urma talpei, se cuibăreşte în toată talpa lui şi uită să respire, şi să clipească, şi să-şi bată inima, şi atunci se întâmplă ceva ca un miracol, şi salvarea se întoarce, lumina stinsă a brichetei de la pieptul lui se întoarce nino-nino, şi Maria simte o mare lumină şi o mare căldură, şi un gust de zahăr ars, de cremă de zahăr ars, cum a mâncat când era mică, în singura ei excursie la Bucureşti, mult înainte de avort şi de stradă, mult înainte de orice tristețe, şi gustul de cremă de zahăr ars trece din gura lui Ioan în urechile ei şi apoi, în jos:

- Cum te cheamă? Care e anotimpul tău preferat?

Ultima zi a lui Rafa la birou

E 24 decembrie şi Rafa e la birou. E 24 decembrie şi Rafa are un deadline urgent, aşa că nu poate fi acasă, unde Ea frământă cozonacii şi împodobeşte, probabil singură, un brad din ăla, hidos şi eco, adică de plastic argintiu sau auriu.

Dar Rafa nu are timp să se gândească la asta, şi asta e bine. Pentru că Rafa are un deadline urgent. Închide jocul cu biluțe, închide solitaire-ul, închide www.youporn.com.

Asta, ultima, e documentare pentru job. Rafa n-ar intra niciodată pe un site fără categorii gen midgets.
Pe ecran rămâne un document word, cu titlul „Singurică de Crăciun?”.

Ideea asta, cretină, a fost a redactorului şef, dacă redactor şef se cheamă un tip cu un apartament în care ține 4 golani care scriu un site pentru gagici. Dar, oricum, să scrii despre site-uri porno pentru gagici, măcar o dată pe an, e mult mai bine decât să fii moderator pe un forum pentru mămici.

Youporn sucks. În general, toate site-urile porno pentru gagici sunt... proaste. Gagicile apreciază filmele home-made. Rafa a mai încercat să scrie o dată despre subiectul ăsta, dar şi-a luat-o big time la comentarii când a scris, în loc de home-made, hand-made. Gagicilor le plac şi chestiile hand-made, dar asta se referă în principal la cercei din fasole şi alte tâmpenii.

Rafa şterge titlul şi scrie „Rezoluții de Anul Nou”. Enter. Tab. „Un Nou An înseamnă şi o nouă ocazie de a o lua de la capăt.” *Bullshit*.

Marius, colegul de suferință şi greață existențială pe bază de umori feminine, îi face o poză. Asta înseamnă că Rafa are zâmbetul ăla, cretin, de Andreea Marin pe care îl face când încearcă să empatizeze cu cititoarele. „Anul Nou este acel moment special în care se udă, cu şampanie dar şi cu iubire, rădăcinile ghioceilor dorințelor unei noi speranțe şi primăveri.”

Buzzz pe mess.
„Pisi, eşti?:)” Rafa închide mess-ul şi închide word-ul fără să salveze. Îşi desface o bere (e totuşi 24 decembrie) şi se aşază cu fundul pe biroul lui Marius.

- Auzi, pot să te întreb ceva?
- Zi, coaie.
- Tu şi cu Mădălina... de cât timp sunteți împreună?
- Ce-i frate, depresia de Crăciun?
- Nu, serios. De cât timp.
- Păi, cam de... 7 ani.
- Hm. 7 ani e pragul ăla. Ştii tu, dragostea durează 7 ani.
- Era 3, coaie.
- Lasă tâmpenia asta, eu vorbesc de teoria aia cu celulele corpului care se regenerează, şi de fapt întreaga personalitate...
- Auzi, coaie, te-au tâmpit teoriile astea de gagici. Ia-o şi tu mai moale. Tu ştii de când n-am mai ieşit la bere? Ce naiba faci, ți-o tragi tot timpul cu pisi a ta?
- Mă plimb. Şi, apropo de întrebare, asta voiam să te întreb. Deci 7 ani. Şi, tu şi Mădălina... adică mai e ca la început?
- Te referi la futut?
- Păi, nu neapărat, mă refer la tot, dar în principal da, dacă mai faceți dragoste la fel de des, da.
- Deci, futut.

- Dacă nu te deranjează să-mi spui.
- Frate, nu ştiu... Pe lângă că în ultima vreme eşti tot timpul deprimat şi vorbeşti ca o gagică, e ca şi cum m-ai întreba dacă cred că mai există Moş Crăciun.
- Ok. Păi, atunci... cam asta voiam să te întreb.
- Auzi, băi, du-te şi tu acasă. E Crăciunul. Scriu io căcatul ăla cu rezoluția pulii. Mădălina e la mă-sa, la Arad. Scriu articolul, postez, merg acasă, trag o labă şi ies cu băieții în club, vedem noi unde. Vino şi tu. Cu pisi, dacă vrei.

Rafa dă *shut down*. Îşi ia haina de blană.

- Auzi, coaie, voiam să te întreb de haină.
- Ți se pare cam, exagerat? Nu ştiu, am simțit nevoia să-mi fac un cadou. Ceva mai... altfel.
- Bine, coaie, e mişto, nu zic, adică e cu coaie, da' pisi a ta nu e cam eco?

Rafa îşi mângâie blănița şi se gândeşte la un răspuns. Blănița se electrizează, ca blana erectă a gorilelor când îşi apără teritoriul. A văzut un documentar pe Discovery. Alb şi fioros, Rafa iese afară, în ger, hotărât să-şi marcheze cumva teritoriul spiritual. Teritoriul lui unic şi personal. Teritoriul lui intim, unic şi personal. Teritoriul lui intim, secret, personal, locul acela în care e numai el şi nimeni nu are voie să spună care e rezoluția corectă, care e bradul corect, care e numărul corect de telefoane pe care tre' să i le dai lui pisi, numărul corect de minute pentru preludiu, numărul corect de caractere pentru un articol corect despre sentimentele corecte ale femeilor, numărul corect de ani pentru dragoste. Teritoriul lui intim şi personal, şi egoist, şi erect, şi incorect. Oricare ar fi acela.

Rafa ajunge în stradă

E ora 16 şi Rafa a ieşit mai devreme de la job.
E 24 decembrie.
Are timp să cumpere un cadou pentru Ea.
Ia metroul şi, pentru un minut, se simte bine când oamenii îi privesc cu admirație haina albă, de blană. Simte că arată undeva între Făt Frumos şi Moş Crăciun. O fetiță chiar trage un pic, discret, de blăniță, ca şi cum ar fi barba Moşului pe care o verifică.

Coboară la Unirii. Urăşte locul ăsta. Sperase că, fiind ora 16, e mai gol, dar a uitat că e Ajunul.

Intră în Unirii. Cosmetice. Bijuterii. Cărți. Monstrul cu sute de capete. Pe vremuri, le plăcea să se joace de-a treaba asta, monstrul cu două capete, le plăcea expresia şi râdeau, şi chicoteau, şi inventau variațiuni. Monstrul cu sute de capete vrea să-l calce pe Rafa în picioare, toți aleargă să cumpere cadouri şi să le ambaleze frumos.

Se ambalează să ambaleze.

Ăsta e genul de joc de cuvinte care i-a adus job-ul ăsta. Urăşte job-ul ăsta şi o urăşte pe Ea. Îi vine să urle. Are viziunea asta, cu el ridicându-se în două labe (pentru că acum se simte aşa povârnit, de parcă ar merge de-a buşilea printre picioarele monstrului), ridicându-se în două labe în blana lui albă de Yeti şi alungând monstrul ăsta cu sute de capete. Şi monstrul cu două inimi de acasă.

Aşa glumesc ei mai des, în faza cinică şi oarecum resemnată a relației lor. Pe cât îşi pierde el inima, pe atât plânge ea mai des. Pe atât e ea mai sensibilă şi mai speriată.

Monstrul cu două inimi. Cosmetice nu vrea să-i ia. E atât de scârbit de la job de toate testimonialele şi mostrele, şi concursurile cu creme, încât dimineața, când se trezeşte, simte în gură gust de cremă de față. Bijuterii. Un inel ar fi prea mult. Şi-ar închipui cine ştie ce fel de lucruri.

A zis că-şi doreşte o tigaie nouă, de teflon, dar nu e tocmai un cadou de Crăciun. Din punctul lui de vedere ar putea fi, dar e atât de îngrozit de ochii ăia înlăcrimați, că nu-i vine să se rişte aşa repede.

Poate, o carte. Un album. Un articol erotic, pe care l-ar putea folosi împreună? Ironia e că niciodată n-au avut atât de mulți bani. Ea are un job ok. El are un salariu bunicel, mai ales de când e plin site-ul de bannere la cremele pe care le urăşte atâta. A mai făcut şi nişte ciubucuri pentru un prieten cu agenție.
Niciodată n-a avut atât de mulți bani şi nici o idee de cadou.

Şi dacă de-acum aşa vor sta lucrurile mereu?

Se vede înconjurat de pizde pline de creme şi parfumuri, şi unsori, şi el în blana albă, plină de cocaină, el prizându-şi nefericit blana, plin de bani, de pizde, de coca şi de blănuri, fără nici o idee de cadou şi fără nici un sentiment. Nu mai ține minte, ştie că are mereu depresii de Crăciun, dar parcă goliciunea asta n-a fost niciodată...

Se simte ca Beigbeder. Sau aşa cum îşi imaginează că se simte Beigbeder. Resentiment. De la ce naiba vine resentiment? Înseamnă un sentiment repetat?

Un sentiment venit cu întârziere, când nu mai ai nevoie de el. Ca şi cum reflexul de a fugi de un urs (alb?) îți vine abia când eşti în spital, cu picioarele rupte şi pus pe perfuzii.

Îi vine să fugă de monstrul cu două inimi, dar deja e pe perfuzii. E legat de ea prin perfuzii nevăzute şi cordoane ombilicale care miros a cremă de față şi despărțirea ar fi extrem de complicată, ar însemna o amputare a tuturor obişnuințelor şi căutarea unei garsoniere, şi împărțirea prietenilor, şi ce e mai rău e că nu ştie dacă, după, ar putea să fie mai bine.

It's not me, it's you. O pauză.

Cel mai simplu ar fi să ajungă la spital.

Dacă s-ar putea să-şi rupă piciorul, nu ceva grav la cap, ceva care să-l imobilizeze sau, şi mai bine, o boală infecțioasă, ca să nu poată primi vizite. O lună infecțioasă la spital, doar el cu gândurile lui şi cu nişte cărți, şi cu căştile. Ar putea să se apuce de romanul ăla, pe care visează să-l scrie încă din liceu.

Şi dup-aia? Beigbeder al României. Se poate mai rău de atât?

Transpirația rece îi curge pe sub blană, dar nu şi-o dă jos şi oamenii se lovesc de el, gospodine grase şi babe rele, şi copii enervanți, cumpărăturile scot ce-i mai rău din oameni, şi blana i se electrizează, şi Rafa simte înviind animalul din el, se simte King Kong, are viziunea asta, cu el escaladând blocul lor şi intrând pe fereastră, şi strângând-o de gât. După care, o violează. Sau invers.

Sună telefonul şi e ea, şi el îl dă pe silent, şi ar vrea atât de mult să vorbească cu ea, dar ştie că nu poate, dar ar vrea atât de mult atingerea aia călduță şi fină ca blănița, îşi mângâie blănița şi închide ochii, şi se gândeşte la primul lor sărut, nu în termenii de tips&tricks în care a deconstruit totul pentru articolele alea, tembele, nu, încearcă să-şi amintească golul ăla din stomac şi mângâie instinctiv blănița, şi atunci îi vine ideea, mai mult visceral, mai mult un impuls în stomac, care-l trimite direct la magazinul la care oprise de dimineață şi îi cumpără o blăniță identică.

Cu pachetul enorm sub braț, Rafa zboară spre casă şi e fericit, şi e convins că a găsit soluția, soluția nu e din interior, e din afară, acoperiți amândoi cu blănițe identice, poate vor începe să semene şi se vor îmbrățişa ca doi urşi, şi uşor-uşor ceva o să ajungă şi înăuntru, ceva din albul imaculat şi atingerea moale, nu degeaba sunt poveşti cu pielea de cerb şi celelalte, ca două mantii fermecate, hocus pocus şi a, tu erai, ai fost aici tot timpul, ce dor mi-a fost de tine.

Şi Rafa ajunge acasă sus cu liftul, nu escaladând blocul, muzica se aude din lift, *If you go away*, pe repeat, Ea n-a văzut filmul lui Porumboiu, o plictiseală, suntem nişte clişee şi suntem clişeele plictisitoare, pentru că există şi clişee mai mişto, dar noi suntem alea plictisitoare şi Rafa descuie, se aude apa de la baie, face baie sau se epilează se dă cu creme e Ajunul Crăciunului şi apoi o să se usuce, şi vor ieşi de mână, îmbrăcați la fel cu blănițele, şi atunci Rafa vede bradul hidos, auriu eco, pisi a mea e eco, cum naiba i-am putut cumpăra o blană, şi aruncă pachetul cu blănița pe jos, şi merge la casetofon, şi-l aruncă pe geam, şi ar vrea să înjure, dar e atât de istovit şi gârbovit, şi nimic în el nu mai are vlagă şi voință proprie.

Resentiment. Resentiment. Resentiment.

Pisi, ai venit?
Şi uşa trântită la apartament, şi el alergând pe scări în jos, şi el ieşind pe uşa blocului, şi el trecând pe lângă casetofon.

Casetofonul nu e spart, poate că nici n-a pățit nimic, şi dintr-o dată se simte penibil, se gândeşte în mod absurd că cineva din bloc o să-şi dea seama că el a aruncat casetofonul, că e unul din ăia care aruncă casetofoane la nervi, fleacuri, fâsuri, resentimente, se simte penibil şi ia casetofonul în brațe, şi se opreşte pe alee.

În spate, blocul. În față, iarna.

În spate, ea. În față, frig.
Peste tot, o uriaşă depresie de Crăciun şi o ninsoare de resentimente. El, cu casetofonul în brațe, cu blănița albă, ca un Fram eşuat pe singurul bloc de gheață rămas în urma încălzirii globale cu care luptă toate pisile eco din lume.

And now what?

- SFÂRŞIT -

Citiți şi alte cărți din colecția de teatru a Editurii LiterNet:

1. George Banu - Livada de vişini, teatrul nostru: jurnal de spectator
2. Petre Barbu - Tatăl nostru care eşti în supermarket
3. Igor Bauersima - norway.today (traducere de Victor Scoradeț)
4. Georg Büchner - Woyzeck (traducere de Mihaela Sîrbu)
5. Lia Bugnar - Femeia din manuscris / Omul de zăpadă
6. Ştefan Caraman - Morți şi vii / Santiago el campeon
7. Gianina Cărbunariu - poimâine alaltăieri
8. Gianina Cărbunariu - Stop the Tempo!
9. Anton Pavlovici Cehov - Livada de vişini (traducere de Alexa Visarion) / Pescăruşul (traducere de Maria Dinescu şi Andrei Şerban)
10. Teodor Corban - Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte
11. Brian Dykstra - Strangerhorse (traducere de Gabriela Monica Rusu şi Mircea Sorin Rusu)
12. Árpád Göncz - Gratiile (traducere de Anamaria Pop)
13. Thomas Jonigk - Făptaşii (traducere de Victor Scoradeț)
14. Cristian Juncu - Ciupercutze
15. Franz Xaver Kroetz - 3 piese cu femei (traducere de Victor Scoradeț)
16. Dea Loher - Legăturile Klarei (traducere de Victor Scoradeț)
17. Rodica Mandache - Povestea Elisabetei Rizea
18. Péter Nádas - Înmormântarea (traducere de Anamaria Pop)
19. Alina Nelega - Amalia respiră adânc / Decalogul după Hess
20. Tatiana Niculescu Bran - Brâncuşi contra S.U.A.
21. Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ştefan - 4atru piese
22. Tudor Popescu - 4 comedii
23. Roland Schimmelpfennig - Noapte arabă (traducere de Victor Scoradeț)

24. Géza Szőcs - Busurmanii din Crîngul de Jos (traducere de Anamaria Pop)
25. Lucian Dan Teodorovici - Audiență 0
26. Katalin Thuróczy - Cina zeilor (traducere de Anamaria Pop)
27. Radu Țuculescu - Ce dracu se întîmplă cu trenul ăsta?
28. Andreea Vălean - Eu când vreau să fluier, fluier
29. András Visky - Julieta (traducere de Paul Drumaru)
30. Matei Vişniec - Despre sexul femeii - câmp de luptă în războiul din Bosnia / Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal / Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat
31. Antoaneta Zaharia - Jocul

Lista completă a volumelor din colecția de teatru se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/10/Teatru.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.
Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri este interzisă.